

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi december hó 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **vádolt** ellen indított büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 1.B.180/2016/24. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

a vádlottnak az ítéleti tényállás I. pontjában írt cselekménye helyesen a Btk.164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata szerint minősül;

a Bj.-I.164/2016. szám alatt bevételezett és a sértettnek kiadni rendelt sodrófa helyesen 20. sorszám alatt szerepel;

az eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen 1.107.290 (egymillió-egyszázhétezer-kettőszázkilencven) forint, amelyből a vádlott helyesen 555.221 (ötszázötvenötezer-kettőszázhuszonegy) forintot köteles megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

A Szekszárdi Törvényszék ítéletével a vádlottbüntetőjogi felelősségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntetében, a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdése szerint minősülő testi sértés vétségében, valamint a Btk.370.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) pontjának bf) alpontja szerint minősülő lopás vétségének kísérletében állapította meg. Ezért, valamint próbára bocsátás megszüntetése okán további lopás vétsége és rongálás vétsége miatt halmazati büntetésül 2 év 3 hónap szabadságvesztésre és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a vádlott céljának megjelölése nélkül, míg védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, továbbá a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a bűncselekmények minősítése, továbbá a büntetéskiszabási körülmények körében tett kisebb pontosítás mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen a jogorvoslati nyilatkozatával egyező tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogorvoslattal megtámadott ítéletét a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján mindössze azzal pontosítja, hogy az ítélet 9. oldalának utolsó két bekezdését, továbbá a 10. oldalának első bekezdését a tényállás részének tekinti.

Ezzel a pontosítással a tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek a betartásával, a tényállás felderítéséhez szükséges körben folytatta le; az ekként beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is a logika szabályainak megfelelően értékelte. Indokolási kötelezettségének teljesítése során részletesen számot adott ténymegállapításairól, köztük a vádlott védekezése elutasításának okairól.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő álláspontjával a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett, így e körben kizárólag az alábbiakat volt szükséges kiemelni.

Az elsőfokú bíróság által helytállóan megállapított tényállás egy folyamatos konfliktushelyzettel terhelt család képét tárta fel. Ezt pedig csak tetézte a vádlott édesanyjának sértett 2sértettel kötött házassága is. A családi háttér feltárását az elsőfokú bíróság helyesen végezte el, és ebből a megfelelő következtetéseket vonta le.

Helyesen érvelt, amikor a vádlott indulati cselekményeinek okát a családon belüli konfliktusban látta, amely a sértett alkoholizáló életmódjából, a vádlott megfelelő neveltetésének hiányára visszavezethető személyiségjegyeiből, valamint az édesanyjához fűződő szoros kapcsolatából fakadt.

A bántalmazásokkal kapcsolatos egyes okirati és tárgyi bizonyítékok, továbbá a sértett vallomásai alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vád tárgyává tett bűncselekményeket a vádlottkövette el.

A tényállást ezért kizárólag a sértett kórházba szállításával és kórházi kezelésével kapcsolatos ténymegállapításokkal kellett pontosítani, amelyeket az elsőfokú bíróság tévesen a bizonyítékok értékelése körében rögzített, holott azok a történeti tényállás részét képezik.

A pontosított tényállás ezért a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az egyébként senki által sem vitatott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont le következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A testi sértés vétsége és a lopás vétségének kísérlete esetében a cselekmények minősítése mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A testi sértés büntette tekintetében azonban a cselekmény minősítése pontosításra szorult.

A Btk.164.§ (8) bekezdésében a törvényhozó a testi sértés körében két különböző elkövetési magatartást nevesít; e szerint rendeli büntetni azt is, ha az elkövető cselekménye életveszélyt, és azt is, ha halált okoz. Az elhatárolásnak azonban a bűncselekmény minősítésében is meg kell jelennie.

A tényállásból fakadóan a vádlott bántalmazása a sértett életveszélyes állapotát idézte elő, ezért a vádlott e cselekményének helyes minősítése a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő, életveszélyt okozó testi sértés büntette.

A minősítéssel kapcsolatban sérelmezte a védő az elsőfokú bíróságnak a vádlott bűnösségével kapcsolatban kifejtett álláspontját. Érvelése szerint ugyanis az életveszélyt okozó testi sértéssel kapcsolatban az igazságügyi szakértő nem adott egyértelmű választ a sértett agyi traumáját előidéző ökölütés erejére. E vonatkozásban eltér az írásban és a tárgyaláson szóban előterjesztett véleménye; ezekben nem jelölte meg, hogy a sértett agysérülése közepes, vagy annál kisebb erejű ütésre vezethető vissza, avagy a sértett az ütés következtében történő ágyra esése folytán alakult ki. A védő álláspontja szerint a vádlott gondatlanságból követte el a cselekményt, amelyre utal az a körülmény is, hogy az ütés következtében a sértett még arccsonttörést sem szenvedett. Ezért álláspontja szerint a vádlott tekintetében még eshetőleges szándékról sem lehet szó, ezért a vádlott bűnösségét a gondatlanság körében kellett volna értékelni. Ezt látszik alátámasztani a védő érvelése szerint az is, hogy a sértett sem érzékelte sérülésének komolyságát.

A másodfokú bíróság e körben egyetértett a védő által kifejtettekkel. A Btk.164.§ (8) bekezdésében meghatározott testi sértés büntettének mindkét elkövetési formája esetében ún. praeterintentionalis bűncselekmény valósul meg.

Ez azt jelenti, hogy a vádlottat a bántalmazás körében szándékosság terheli, a bántalmazás folytán bekövetkezett halálos eredmény tekintetében pedig bűnössége kizárólag gondatlan lehet, míg az életveszélyes sérülés vonatkozásában szintén gondatlan lehet, azonban a bírói gyakorlat szerint eshetőleges szándék is terhelheti. Amennyiben ugyanis úgy a halálos, mind az életveszélyes sérülés vonatkozásában a szándékosság állapítható meg, úgy a cselekményt az emberölés körében kell értékelni.

Az elbírált ügyben abból a körülményből kiindulva, hogy a sértett az ökölütés ellenére sem szenvedett el arccsonttörést, arra lehet következtetni, hogy a vádlott a közepes nem meghaladó erővel bántalmazta a sértettet. A vádlott magatartása vonatkozásában a bántalmazási szándék nem vitatható, ugyanakkor a vádlott a tőle elvárható figyelmet, illetve körültekintést elmulasztotta, ezért nem látta előre cselekménye lehetséges következményeit, így az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetőségét. Az eredmény vonatkozásában a vádlottat ezért a gondatlanság enyhébb formája, a hanyag gondatlanság terheli.

A fenti pontosításokkal tehát az elsőfokú bíróság e cselekmény körében alkalmazott minősítése is törvényes.

A vádlott által elkövetett cselekményekre halmazati büntetésként kettő évtől tizenegy évig terjedő szabadságvesztés szabható ki, amelynek középértéke hat év hat hónapi szabadságvesztés.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket túlnyomórészt helyesen tárta fel. E körben a védő további enyhítő körülményként kérte értékelni azt, hogy a vádlott személyisége és életvitele fogvatartása idején, illetve azt követően olyan irányba változott, amely a szabadságvesztés további végrehajtását már nem indokolja. Indítványozta továbbá a fiatal felnőtt korának vádlott javára való figyelembe vételét is.

A másodfokú bíróság mellőzte a vádlott fiatal felnőtt korának enyhítő körülményként történő értékelését, hiszen az a kétszeri próbára bocsátással szemben teljesen súlytalan maradt. Ugyancsak mellőzte a vádlott szegényes lakókörnyezetére való utalást, amely enyhítő körülményként nem értékelhető. E tekintetben legfeljebb a vádlott nehéz anyagi helyzete bírt volna jelentőséggel a vagyon elleni bűncselekmény tekintetében, ezt azonban maga a vádlott cáfolta a másodfokú bíróság részére eljuttatott észrevételeiben.

Ugyanakkor a súlyosító körülmények körében különösen annak volt jelentősége, hogy a vádlott ellen már folyt a sértett bántalmazása miatt az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatti eljárás, amikor két újabb bűncselekményt követett el. Ezek közül pedig az egyik a lábadozó sértett fejére mért ütéssel megvalósított, a távoltartási kötelezettség megszegésével elkövetett testi épség elleni újabb bűncselekmény volt.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által a törvényi minimumhoz igen közeli tartamban megállapított szabadságvesztés mértéktartónak és messzemenően méltányosnak tekinthető, így a másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget a büntetés további enyhítésére, az megfelelő módon szolgálja a Btk.79.§-ában rögzített büntetési célokat.

Következésképpen a büntetés enyhítése végett bejelentett fellebbezések nem voltak megalapozottak.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a sértettnek kiadni rendelt sodrófa a bűnjeljegyzékben helyesen 20. és nem az 1. tételszám alatt szerepel, amely elírást a rendelkező részben írtak szerint pontosított.

Észlelte továbbá azt is, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegének meghatározásánál az elsőfokú bíróság részéről számítási hiba történt, ezt pedig a másodfokú bíróság helyesbítette.

Összességében tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Pécs, 2017. december 5.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Tóth Sándor s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 1.B.180/2016/24. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.33/2017/5. számú ítélete folytán – az abban írt változtatásokkal – a 2017. évi december hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr. Makai Lajos s.k.

a tanács elnöke

tisztviselő